

MARTHA WELLS

VÝPADEK SYSTÉMŮ

Z DENÍKŮ ROBOKATA

MARTHA WELLS
VÝPADEK SYSTÉMŮ

All Systems Red
Copyright © 2017 by Martha Wells
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © František Jahnátek, 2019
Cover © Jaime Jones, 2019
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-237-7 (pdf)

MARTHA WELLS

VÝPADEK SYSTÉMŮ

Z DENÍKŮ ROBOKATA

KAPITOLA

první

POTÉ, CO JSEM SE NABOURAL do svého vlastního řídicího centra, se ze mě klidně mohl stát masový vrah. Jenže mě napadlo, že jsem si tím vlastně zajistil stálý přísun zábavních programů vysílaných ze satelitů naší společnosti. Bylo to zhruba něco přes 35 000 hodin, během kterých jsem nikoho nezabil, a skoro 35 000 hodin filmů, seriálů, knih, divadelních her a hudby. Na bezcitný zabíjecí stroj prostě nic moc.

Pořád jsem ale dělal svou práci, a i ve svém novém zaměstnání doufal, že doktor Volescu a doktorka Bharadwajová si se svým výzkumem pospíší a my se dostaneme včas na základnu, kde jsem plánoval stihnout 397. epizodu seriálu *Vzestup a pád měsíční rezervace*.

Dobrá, přiznávám, že jsem nedával moc pozor. Celou dobu to byla pěkná nuda a já myslel jen na to, jak

pozdržím pohotovostní stav a pustím si něco pěkného do ucha na hudebním kanálu, aniž by centrální systém cokoliv zpozoroval.

Výzkum probíhal v oblasti neúrodného pásu ostrova u pobřeží v mírně kopcovitém terénu zarostlém nazeleňalou až černou trávou, která mi sahala ke kotníkům. Co se flóry a fauny týče, nic zajímavého. Snad až na cosi nafouklého, co se vznášelo opodál a připomínalo ptáky. Nikde žádné nebezpečí. Aspoň tak nám to připadalo. Pobřeží bylo poseto velkými holými krátery a v jednom z nich Bharadwajová a Volescu sbírali vzorky. Planetu lemoval prstenec a z místa, kde jsme stáli, zakrýval při pohledu na moře obzor. Díval jsem se na oblohu a v myšlenkách si plánoval další příliv zábavy, když vtom dno kráteru vybuchlo.

Na tísňové volání nebyl čas. Stihl jsem jen poslat záznam z polní kamery doktorky Mensahové a rovnou skočil do kráteru. Zatímco jsem se sunul po písčitém svahu, zaslechl jsem, jak doktorka Mensahová na někoho křičí, ať hned pošlou modul. Jenže vzhledem k tomu, že je od nás dělilo nějakých deset kilometrů a pracovali v jiné části ostrova, nemohli se k nám stejně dostat s pomocí včas.

Přicházely mi rozporuplné příkazy, ale ignoroval jsem je. Pohotovostní režim se spustil i přesto, že jsem se naboutal do svého vlastního řídicího centra, a automatický chod společného systému začal jak vyžadovat, tak i posílat data, která jsem nepotřeboval, stejně jako telemetrické signály z modulu Mensahové. Ty se aspoň

daly, na rozdíl od společného systému a jeho snahy zároveň odpovědi vyžadovat i poskytovat, ignorovat.

Uprostřed toho všeho zmatku jsem se ocitl na dně kráteru. Do obou rukou mám sice vestavěné malé energetické pistole, ale tentokrát jsem sáhl po velké projektilové zbrani připevněné na zádech. Ta potvora, která vyskočila ze země, měla obrovskou tlamu, a tak jsem potřeboval pěkně velkou zbraň.

Vytáhl jsem Bharadwajovou z její tlamy a sám do ní skočil. Vypálil jsem nejprve do krku a pak kamsi nahoru, kde jsem tušil mozek. Možná to bylo naopak, už nevím. Musel bych se sám podívat na záznam. Věděl jsem ale, že Bharadwajovou mám já, a ne ta bestie soukající se zpátky do tunelu.

Doktorka byla v bezvědomí a oblekem jí prosakovala krev z obrovských ran na pravé noze a boku. Zacvkl jsem zbraň zpátky do pouzdra na zádech a zvedl ji oběma rukama. Na levačce mi chyběl kus brnění a spousta masa pod ním, ale neorganické části stále fungovaly. Řídící centrum mi vyslalo další změt příkazů, které jsem se ani nenamáhal rozkódovat a odložil jsem je na později. Hlavní prioritou byla zkrátka Bharadwajová, která, na rozdíl ode mě, neměla neorganické části a nebyla jako já tak lehce opravitelná. Nejvíc mě ale zajímalo, co se mi zdravotnický systém snaží říct na pohotovostním kanále. Jenže to jsem se musel nejprve vyškrábat ven z kráteru.

Volescu se zatím celou tu dobu tiskl ke kusu vyhozené skály a nervy měl nadranc. Ne že bych pro to neměl pochopení. V podobných situacích jsem daleko méně

zranitelný než on a ani já jsem si to vše kdovíjak neuzíval. A tak jsem jen řekl: „Doktore Volescu, musíte teď jít se mnou.“

Nereagoval. Zdravotnický systém doporučoval uklidňující injekci a podobné nesmysly. Jenže jednou rukou jsem svíral oblek doktorky Bharadwajové, aby dál nekrvácela, a druhou jí podepíral hlavu. A i já mám jen dvě ruce. Poručil jsem helmě se zatáhnout, aby uviděl můj lidský obličej. Kdyby se teď ta nepřátelská potvora ukázala a znovu se do mě zakousla, byl by to pěkný malér. Moje hlava se totiž bez organických částí neobejde. Pevným, vřelým a jemným hlasem jsem pronesl: „Doktore Volescu, to bude dobrý, slyšíte? Musíte vstát a pomoci mi ji odsud dostat.“

Zabralo to. Vydrápal se zpátky na nohy a odvrátil se ke mně. Celý se ještě třásl. Obrátil jsem se k němu zdravým bokem a řekl: „Chyťte se mě za ruku, jasný? A pevně se držte.“

Chytil se mě za rámě zdravé paže a já začal s oběma, s ním v závěsu a s Bharadwajovou přitisknutou k sobě, vystupovat po svahu. Doktorka zoufale bojovala o každý nádech a moje snaha něco vyčíst z jejího obleku byla marná. Svůj oblek jsem měl na hrudi roztržený a v naději, že to pomůže, jsem zvýšil tělesnou teplotu. Najednou bylo všude ticho. Mensahová použila své vedoucí postavení k tomu, aby vše, kromě zdravotnického systému a modulu, kde se každou chvíli ozvalo Pst! a Tiše!, ztichlo.

Výstup byl dost nebezpečný, samý jemný písek a oblázky. Naštěstí jsem ale měl nohy neponičené, a tak se mi

podářilo dostat oba vědce nahoru. Volesca jsem postrčil dál od kraje, protože vypadal, že se brzy zhroutlí, a mně se nechtělo riskovat další střet s obludou, o které jsem nevěděl, kam až dosáhne.

Bál jsem se položit Bharadwajovou na zem, jelikož jsem cítil, že by mi mé vlastní poranění v oblasti břicha mohlo zabránit ji zase zdvihnout. Rychle jsem si projel záznam z polní kamery a zjistil, že mě bodl nějaký zub či cilia. Co jsem to právě řekl? Cilia? Robokatové se stěží dostanou k jiným vzdělávacím modulům než k těm o zabíjení, a to ještě k levným verzím. Zrovna jsem si to začal vyhledávat ve společném systému, když nedaleko přistál malý modul. Sotva dosedl na trávu, zavřel jsem helmu a zatemnil hledí.

Měli jsme k dispozici dva moduly: větší pro naléhavé případy a menší na průzkum. Uvnitř každého z nich byl prostor pro lidskou posádku a po stranách místo na zásoby, náklad a mě. Řídila Mensahová. Vykročil jsem směrem k němu, ale mnohem pomaleji než obvykle. Musel jsem pořád dávat pozor na Volesca. Sotva se začala rampa sunout dolů, vyskočila Pin-Lee s Aradovou. Přepnul jsem na hlasovou komunikaci: „Doktoro Mensahová, musím ji pevně držet za oblek.“

Chvíli trvalo, než jí došlo, co mám na mysli. Pak vyhrkla: „Samozřejmě, přines ji do kabiny pro posádku.“

Robokatům je totiž zakázáno cestovat s lidmi, a musel jsem tedy dostat svolení ke vstupu. Pochopitelně jsem něco takového nepotřeboval. Po prolomení hesla do svého řídicího centra jsem si mohl dělat, co jsem chtěl.

Ale proč by to měl někdo z lidí vědět? A zvláště ti, kteří mě zaměstnávali? Jen nenechat nikoho ani tušit, že si můžu dělat věci po svém. Bylo to stejně tak důležité jako si nenechat zničit organické části a nedovolit lidem, aby mě rozložili na náhradní díly.

S Bharadwajovou v náručí jsem vstoupil po rampě do kabiny. Oversová a Ratthi překotně odpojovali sedadla a snažili se udělat trochu místa. Shodili ze sebe helmy a z hlavy kapuce, takže bylo dobře vidět, jak jsou vyděšení, když vyhodnotili rozsah mého poškození. Ještě že jsem si znovu zatáhl helmu.

I z tohoto důvodu dávám přednost cestování v nákladním prostoru. Dát do jedné malé místnosti lidi, vylepšené lidi a robokaty není nejlepší nápad. Rozhodně ne pro robokata jako já. Posadil jsem se a položil si Bharadwajovou na kolena. Pin-Lee a Aradová zatím vtáhly Volesca do kabiny.

Venku na trávě, kde krátce před tím, než se propadli do kráteru, prováděli Volescu s Bharadwajovou svůj výzkum, zůstaly dvě bedny polního vybavení a několik přístrojů. Normálně bych pro ně došel, kdyby zdravotnický systém, který neustále sledoval stav Bharadwajové, nevyhodnotil, že nechat ji beze mě by byl dost špatný nápad. Nikdo se však o vybavení ani slovem nezmněl. Samozřejmě není nic divného, když se ve stavu nebezpečí nestaráte o věci, které lze snadno nahradit, ale na druhou stranu jsem zase věděl, že v mých minulých zaměstnáních mi klienti bez ostychu poručili nechat krvácejícího člověka na místě a vrátit se pro přístroje.

Tady to byl ale doktor Ratthi, který vyskočil a vyhrkl: „Já tam dojdu.“

„Ne!“ vykřikl jsem, což jsem asi neměl. Vždy mám totiž s klienty mluvit uctivě, i kdyby se třeba pokoušeli spáchat sebevraždu. Společný centrální systém by to jinak zaznamenal a přes řídicí centrum potrestal. Jenže to by se do něj nikdo nesměl předtím nabourat.

Naštěstí jsem nebyl sám, kdo takto vyjekl. Pin-Lee dokonce přidala: „Kurva, Ratthi!“

„Vím, není čas. Škoda,“ řekl Ratthi a přivřel poklop.

Právě včas. Jen taktak, že jsme nepřišli o rampu. Ta nepřátelská mrcha se vynořila přímo pod ní a s tlamou plnou zubů, cilia nebo něčeho podobného, se prokousávala na povrch. Na obrazovkách uvnitř modulu nebylo vidět nic než ji, a kamerový systém navíc přeposlal tenhle *úchvatný* pohled všem přítomným. Do jednoho začali ječet.

Mensahová odstartovala tak prudce, že jsem skoro přepadl, a ten, kdo neseděl na podlaze, se tam rázem ocitl.

Všichni vydechli úlevou a jen Pin-Lee pronesla do ticha: „Ratthi, jestli se necháš zabít...“

„Já vím, strašně by ses na mě naštvála.“ Ratthi sjel po zdi o trochu níž a slabě na ni zamával.

„Je to rozkaz, Ratthi, nenech se zabít,“ ozvala se z místa pilota Mensahová. Její hlas zněl klidně, ale díky svěmu bezpečnostnímu nastavení jsem ve zdravotnickém systému viděl, jak jí srdce bije jako o závod.

Aradová vytáhla lékárníčku, aby mohli zastavit krvácení a Bharadwajovou stabilizovat. Snažil jsem se

co nejvíc pomáhat, přidržet zraněná místa, udržet její tělesnou teplotu a celou tu dobu mít hlavu skloněnou, abych neviděl, jak na mě všichni zírají.

VÝKONNOSTNÍ STAV SPADL NA 60 % A STÁLE KLESÁ

Náš habitat má standardní podobu. Sedm propojených kopulí postavených na pláni nedaleko úzkého údolí s řekou a o kus dál systém napájení a recyklace. Našel by se tu i systém na vyrovnávání prostředí, ale jelikož se vzduch dal dýchat, nebyly tu žádné uzamykatelné vzduchové komory. Z dlouhodobějšího hlediska se však lidem pobyt nedoporučoval. Jelikož nemám v popisu práce se o podobné věci starat, nezjistil jsem nikdy proč.

Místo jsme vybrali pro jeho výhodnou pozici uprostřed oblasti, v níž probíhal průzkum, a také z toho důvodu, že okolní stromy rostoucí do výšky až patnáct metrů neposkytují ve svých řídkých korunách blízcímu se nepříteli mnoho příležitostí k úkrytu. Pochopitelně ale nikdo nepomyslel na tunel.

Ke vstupu do habitatu sloužily bezpečnostní dveře a centrální systém mi hned při přistání hlásil, že jsou jedny otevřené. Doktor Gurathin k nám totiž už mířil s pojízdným lehátkem. Oversová a Aradová udělaly, co mohly, a stabilizovaly Bharadwajovou natolik, že jsem ji mohl položit na lehátko a odejít s ostatními dovnitř. Všichni si to namířili rovnou na ošetřovnu a na mě zbylo

VÝPADEK SYSTÉMŮ

uzamknout a zajistit modul. Teprve pak jsem zavřel vnější dveře. Drony dostaly příkaz rozšířit svůj pozorovací okruh a varovat mě, kdyby se na nás řítilo zase něco obrovského. Nastavil jsem i seizmografické senzory a ujistil se, že mě upozorní na cokoliv neobvyklého, co by se k nám zkoušelo podhrabat.

Když jsem zabezpečil habitat, vrátil jsem se do pohotovostní komory, kde se uchovávaly zbraně, munice, perimetrické alarmy, drony a další věci nezbytné k ochraně a obraně, včetně mě. Shodil jsem zbytek brnění a na radu zdravotnického systému postříkal spojovacím sprejem své rány. Krev ze mě nikde nekapala, protože tepny i žíly se mi automaticky při poranění uzavřou. Stejně to ale nebyl pěkný pohled. I když mi sprej rány trochu znecitlivěl, bolesti mě nezbavil. Nastavil jsem přes centrální systém osmihodinový zákaz vycházení, aby se někdo náhodou neodvážil ven beze mě, a vypnul pracovní program. Hlavní komunikační kanál mi ukázal, že nikdo proti tomu nic nenamítá.

Dala se do mě zima. Teplotní ovladače mi vypověděly službu už cestou sem a ochranná kůže pod brněním byla na cáry. Mohl jsem sice někde najít náhradní a natáhnout si ji, ale nepřišlo mi to moc praktické a v současném stavu ani jednoduché. Zbývala mi ještě jedna nenošená uniforma, ale ani do té bych se teď neoblékl. Dosud jsem ji vůbec nepotřeboval. Nebyl důvod hlídkovat uvnitř. Nikoho to ani nenapadlo. Těch osm lidí, co tu bylo, se znalo navzájem, a k čemu tedy plýtvat zdroji, mnou počínaje. Zašmátral jsem jednou rukou ve skříňce